

Kádár János elvtárs beszéde a győri nagygyűlésen

(Folytatás az 1. oldalról)

akban hangsúlyozta: sikereink között igen jelentős, hogy tavaly számottevően csökkentettük az ország külföldi adósságait, majd arról szólt, hogy a párt által vezetett, a hatalom birtokában levő és azzal élni tudó nép a szocialista lelkesedés és az alkotókedv nagyszerű példáit mutatta az elmúlt időkben.

— Az egész nép köszönettel és elismeréssel tartozik azoknak a százazatoknak — mondotta — akik magukévá tették a Központi Bizottság márciusi felhívását, hogy gyorsítsuk meg a szocialista fejlődést, és már eddig több, mint két és fél milliárd forint értékű felajánlást tettek a népgazdaság fejlesztésére. És nemcsak ígértek, hanem — mint a második negyedév eredményei is bizonyítják — hozzá is kezdtek a vállalás teljesítéséhez.

A párt és kormány gazdaságpolitikája reális, megvalósítható,

helyes gazdaságpolitika. Látja a célt is, az akadályokat is, amelyek a cél elérésének útjában állnak. Ugy gondoljuk:

a dolgozók lelkesedését, önbizalmát, munkakedvét az is erősíti, hogy a vezetés erősen tartja a kezében a kormányrudat.

A dolgozók látják, hogy amit a párt és a kormány mond, amire ígéretet tesz, az meg is valósul, a vezetés betartja adott szavát. (Hosszantartó taps.) Itt, ezen a gyűlésen teljes felelősséggel szeretném kijelenteni, hogy — mint most már saját tapasztalatukból is sokszor meggyőződhetnek erről a dolgozók —

a magyar nép építhet pártunk és kormányunk szavára, pártunk és kormányunk pedig bizik a népben,

számít a néptömegek támogatására és minden elhatározásának szilárd alapja a népbe vetett bizalom. (Nagy taps.)

Az egész néppel megvitadjuk pártkongresszusunk alapokmányait

— Pártunk kongresszusra készül. A kongresszus előkészítésének idején, majd a kongresszuson a párt számbaveszi harcunk eddigi tapasztalatait, helyzetünket, lehetőségeinket, és meghatározza azokat a célokat, amelyeket a jövőben el kell érünk. Nem tilkoztat tárgyalunk a kongresszuson, nyílt választ adunk az 1954 tavaszán tartott pártkongresszus óta felmerült nehéz kérdésekre is. Központi Bizottságunk legutóbbi ülésén elhatározta, hogy széles körben ismerteti népünkkel, mit tárgyal majd kongresszusunk.

Jóval a kongresszus előtt a széles közvélemény nyilvánossága elé bocsátjuk azokat az alapokmányokat — így a kongresszus általános irányelveit, az ötéves terv irányelveit és a szervezeti szabályzat módosítására vonatkozó javaslatokat —, amelyeket a kongresszus megtárgyal.

Együtt fogjuk megvitatni ezeket az alapokmányokat. Pártunk kongresszusa nagyjelentőségű, hiszen pártunk az egész magyar társadalom életét vezető munkásosztály forradalmi pártja, kormányzó párt, a társadalom vezető ereje. Munkájáért, cselekedeteiért felelős az egész magyar népnek és a nemzetközi munkásosztálynak is. Felelősek vagyunk, hogy hazánkban jól vigyük előre a szocialista forradalom ügyét. Bizunk abban, hogy kongresszusunk, annak számvetése és az ott kitűzött célok új lendületet adnak a népgazdaság fejlesztésének, a kultúrának, a népjólétnek, az egész ország előrehaladásának. Pártunk, amely negyven esztendeje harcol a szocialista, a kommunista társadalom megvalósításáért, ma határozottan és biztosan vezetni né-

A kommunisták és a pártonkívüliek viszonyát a kölcsönös bizalom jellemzi

— Siker van sok, és az emberek — emberek. Ha elmondják egyszerűen, tízszer, százszor, hogy a párt vonala helyes, a munkások dolgoznak, a parasztek is előbbre vannak, akkor lassacskán egyes emberek fejében kezd kialakulni egy kis „gőz”, és az elbizakodottság helyenként megint kezdi felütni fejt a kommunisták soraiban is. Arra gondolunk: a kongresszus, a területi párttervezetek és az alapszervi vezetőségválasztó gyűlések nagyszerű alkalmat nyújtanak ahhoz, hogyha van olyan ember, akinek a dicsőség már megint kezd a fejébe szállni, vegyék kicsit elő, önteltségét „smirglizték” meg és gyalulják le. (Derültség, nagy taps.)

— A kommunisták és a pártonkívüliek viszonyát kölcsönös bizalom jellemzi. Elmondhatjuk, hogy egész közéletünkben alapjában felszámoltuk a gyanakvás léggörögét. Talán emlékeznek még arra a nem egészséges helyzetre,

pünket a szocialista társadalom teljes felépítése felé. S most elmondhatjuk: ime, ennek a nagy célnak a megvalósulása történelmileg már a látóhatáron van.

— A pártban ma egység van, olyan egység, amilyennek egy forradalmi munkáspártban lennie kell; a tennivalókat alaposan megvizsgáljuk, tüzetesen megvitadjuk, és miután határozunk, a határozatot teljes egységben hajtjuk végre. Fecseghet bármit az ellenség, tanulunk a történelemből, és a döntő pontot illetően nem engedünk senkinek.

Ez a párt a munkásosztály, a nép pártja, politikai vonalával és sorsával senki nem játszhat. Nem engedünk holt dogmát csinálni a marxizmus-leninizmusból, és nem tűrjük, hogy a párton belül — revizionista vagy egyéb címen — még egyszer támaszt találjon magának az osztályellenesség.

És mert a pártban egység van, mert politikánk következetesen marxista-leninista, ez a politika immár közel három esztendeje eredményesnek, helyesnek mondható. A párt és a tömegek kapcsolata jó, a viszony őszinte, nyílt.

— Nagyon fontos — és mi ezt mindenkor be akarjuk tartani —, hogy mielőtt valami nagy feladat végrehajtásához fogunk, mindig megmondjuk a tömegeknek, mit és miért akarunk. A tömegek nagyon jól tudják, hogy azt sem tartjuk titokban, ha komoly nehézségekbe ütközünk; megmondjuk az embereknek, hogy ilyen és ilyen nehézséggel találkozunk. Hisszük, hogy a párt és a tömegek közötti nyílt, őszinte viszony, az összeforrottság ezt is megkívánja.

amikor sok ember ellenséget kutatott a másikban. Mi megfordítottuk a dolgot és azt mondtuk: **normális körülmények és normális viszonyok között szót ember közül 95—96 tisztességes és rendes.**

Van persze egy-két haszontalan is, de a nép esküdt ellensége mégiscsak egy törpe kisebbség, a normális emberek között. Ezért bizunk az emberekben. Dolgozz, mutasd meg, mit tudsz, ember vagy-e a talpadon? Megtanultuk és ajánljuk mindenkinek, aki emberek sorsával foglalkozik — dolgozzék pártban, a tanácsban, oktatási intézményben, a népfőnökségben, vagy másutt —, hogy **minden embert nézzenek teljes egészében, nézzék jó tulajdonságait és hibáit, szándékait,**

mert ha csak egyoldalúan nézik az embert, akkor vagy istent csinálnak belőle — s őszintén szólva mi vagyunk most már kilencmil-

ió nyolcszáz ezren, de isten ezek között nem sok van — (derültség), vagy pedig ördögöt látnak benne, pedig ördög sincs olyan nagyon sok. Szigorú követelményeket kell támasztani, elvi, politikai követelményeket, és azt is, hogy munkáját mindenki becsülettel véggezze el. De ehhez türelem is kell.

Általában abbahagytuk az emberek ide-oda cserélését és dobálását. Olyan viszontagságos és hullámzó évek után egy kis stabilitást szeretnénk már az emberek és ehhez hozzátartozik az is, hogy a vezetőket se cseréljük. A pártban és a kormányban most már lassan három esztendője azonos összetételű a vezetés: Központi Bizottságunkból csak olyan elvtársak maradtak ki, akik sajnos meghaltak. A kormányban is egyedül a külügyminiszter személye változott. Horváth Imre elvtárs halála után. A stabilitáshoz hozzátartozik az is, hogy minden vezetőt megismerjenek, megszokják jó tulajdonságait, hibáit, összhangban dolgozzanak vele. Ha valahol vezető vezetőt követ, ott hova-tovább megzavarodnak az emberek és a vezető sem tud betanulni a dolgába. Felszámoltuk a gyanakvás léggörögét, egészében mérlegeljük az embert, stabilitást biztosítunk a vezetésben. Ezt a politikát kívánjuk folytatni.

— Ami az osztályokat illeti, mindenki jól tudja, hogy társadalmunk vezető osztálya a munkásosztály. Pártunk a munkásosztály és a parasztság szövetsége, a munkásosztály vezetésével. Mi a viszonyunk a kispolgárokkal? Gondolunk itt a városi kispolgárokkal, a kispárosokkal, a kiskereskedőkre. Őket is bevonjuk a szocializmus építésébe, bár ők egyenlő talán nem is nagyon tudják, vagy nem is nagyon akarják segíteni a szocializmust. De, ha gondoskodnak bizonyos szükségleteikről — mondjuk a cipő, vagy a ruha rendbehozataláról — akkor hasznos munkát végeznek, és a társadalom egyik szükségletét elégítik ki. Itt vannak az osztályidegenek — azok a bizonyos volt gyárosok, földbirtokosok, horthysta közigazgatási emberek, meg egyéb hasonlóak. Hozzájuk mi a viszonyunk? Ezt is tisztázni kell. Ha ellenséges osztályként lépnek fel a néphatalom ellen, akkor megmutatjuk nekik, hogy mi a munkásokól. Ha egyénileg állunk velük szemben, meg kell nézni, hogy az illető most mit csinál? Ők is különböző emberek. Ha makacs ellenség és a rendszer ellen harcol, meg kell büntetni. Ha alkalmazkodik a rendszerhez, betartja a törvényt, akkor a törvényt védjük meg őt is, mint állampolgárt. Ez a helyes politika. Olyan is van, aki még jobban megváltozott, — akinek mondjuk gyermeke van és rájött arra, hogy itt már nem lesz kapitalizmus. Szeretne nyugodtan élni és átgondolja, hogy gyermekének is élnie kell, tehát igyekszik a munkájában. Az ilyen embert batorítani kell, hogy a helyes úton járjon.

— Az emberekhez való viszonyunkban az elmondottakból fakad politikánk lényege. Mindez része annak a törekvésünknek, hogy **még jobban tömörítsük a nemzet minden alkotó erejét, és aki képes becsületos munkára, azt bevonjuk a szocializmus építésébe.**

— Szépek tehát az eredmények, de mindjárt megkérdezhetté valaki: hát gond, nehézség nincs már ebben az országban? Van gond is, van nehézség is. Ezek azonban egy igaz ügyet jól képviselő párt és a hatalommal helyesen élő, saját szocialista életét építő nép gondjai.

Kádár elvtárs ezután részletesen szólt közéletünk néhány problémájáról, majd hangsúlyozta:

A kommunistáknak, a pártszervezeteknek — folytatta Kádár

János — többet kell foglalkozniuk a termeléssel, az építőmunkával. Szokják meg, hogy a munkáról nem elég csak beszélgetni, a jó munka intézkedéseket, közbelépést, javaslatot is kíván, a hibák korrigálását. Bizunk abban, hogy pártszervezeteink a kongresszusra készülve sokat foglalkoznak az építőmunka egyes kérdéseivel. A bányászatban, a közlekedésben, a mezőgazdaságban és a kereskede-

lemben éppen úgy, mint a kultúra területén, emeljék meg magasabbra a kongresszusi verseny zászlaját. Támaszkodjanak még bátrabban és az eddiginél is nagyobb bizalommal a tömegek: a tömegek pedig még nagyobb lelkesedéssel kövessék a pártot, és akkor minden célunkat elérjük, amit erre az évre magunk elé tűztünk, sőt túl is teljesítjük.

A termelőszövetkezeti mozgalom az egész nép ügye

Beszéde további részében a termelőszövetkezeti mozgalomról foglalkozott. Hangsúlyozta, hogy a termelőszövetkezeti mozgalom nagy társadalmi kérdés, az egész nép ügye, mert nélküle nem tudnánk felépíteni a szocializmust, megoldani a nép életszínvonalának további tartós emelését.

Most az a feladat — folytatta —, hogy a termelőszövetkezeteket erősítsük, de — mint a márciusi határozatban is benne van — a mostani erősítéssel az újabb fejlődés feltételeit is megteremtjük az egész országban. Az ellenséget meglepte az idegi gyors fejlődés. Most tehát, miután utólag észbekapott, hazudik, rágalmoz, támad. De számunkra — éppen mert az egész nép ügyéről van szó — a termelőszövetkezetek fejlődése szent dolog, a termelőszövetkezeteket mindenivel szemben megvédjük.

A termelőszövetkezet a nép, a dolgozó parasztság boldogulásának döntő fegyvere,

Az ellenség azt is mondja, hogy nem tudunk kellő anyagi feltételeket biztosítani és megijedtünk a gyors fejlődéstől. Komolyan mondom, ilyen íjedelmet minden negyedévben vállalunk. Ami pedig az anyagi eszközöket illeti, az ellenség hazugságaival szemben az a valóság, hogy a párt, a kormány felhívására

a mezőgazdasági gépgyárak, a vegyüzemek, az építőanyagipar terven felül a traktorok, a silókombájnok százait, a műtrágya ezer tonnait, és a téglák millióit adták a termelőszövetkezetek anyagi megerősítéséhez.

A Központi Bizottság és a kormány pedig — a múlt évi gazdasági eredményekből — jelentős számú gépet, nagy mennyiségű műtrágyát és sok más fontos cikket vásárolt külföldről, elsősorban a Szovjetuniótól. Ismeretes, hogy **több, mint kétezer traktort és több, mint háromszáz ezer tonna műtrágyát vásároltunk.**

A kormány ezenkívül igen jelentős pénzeszeget biztosított, hitelt nyújtott, és sok más formában segítette a termelőszövetkezeteket. Ezzel párhuzamosan — mint az első fél év eredményei is bizonyítják — tervszerűen fejlesztettük iparunkat, kulturális életünket és a dolgozók életszínvonalát. Ez is bizonyítja, hogy az ellenség ismét hazudott, amikor az állította, hogy a termelőszövetkezeti mozgalom támogatása egyúttal az életszínvonal romlásával.

Ami a jövőt illeti: az ellenség egyszerűen beszél — lehet vele a bot vastagabb végével is —, de a tétovázó, a jövőt még világosan nem látó parasztember nekünk testvérünk, vele nem lehetünk se gorombák, se erőszakosak, őt meg kell győznünk. Az ilyen ma még bizonytalan ember tűnődik: jó az a szövetkezet, vagy nem jó? Kéi lesz a szövetkezet, ki fog ott dirigálni? Ad-e a kormány támogatást? Hát persze, vannak olyan emberek ma is, akik elvárnák, hogy még a disznó-ól zárját is készen, teherautón vigyük az új termelőszövetkezetbe. A bizonytalan, tétovázó embereket batorítani kell, segíteni kell, mert ők alapján rendes emberek. Bennük a múlt és a jövő

küzd. Nem szabad őket szidnunk, mert abban a komisz, embertelen régi világban azt tanulták, hogyha van a kezük ügyében egy kis földcseske, akkor van életük, ha nincs, akkor nincs.

A tétovázókat fel kell világosítani, hogy a termelőszövetkezeti mozgalom nem a párt, az állam valamiféle rögeszméje, hanem az emberi felszabadulás, a dolgozó parasztság boldogulásának, az egész nép előrehaladásának útja.

Akik már beléptek a termelőszövetkezetbe és azon az úton járnak, amely az egész magyar parasztság jövőjét jelenti, élvezik a párt, az állam, az egész társadalom fokozott támogatását, védelmét. Érezzék, hogy nincs többé akadály előttük, a gazdag, szép élet építői ők, akikre hálával gondolnak majd a jövőben nemzedékei. Nyilvánvaló, hogy az úttörőknek és az előhaladóknak nyújtott kedvezményeket — és ezt is tudni kell — nem élvezhetik majd azok, akik utolsóknak ballagnak be a termelőszövetkezetekbe. Az egész parasztság utolsó sorában ballagóknak már nem lehet azt a segítséget nyújtani, mint az úttörőknek.

A szövetkezeti úton járók sorában legyen megingathatatlanszilárdaság és következetesség, figyelem és türelmeség a még bizonytalanokkal szemben. Ugyanakkor határozottság és erély az ellenséges támadókkal szemben.

A párt, a kormány úgy véli, hogy mindhárom tényezőre szükség van. Mélyen meg vagyunk győződve arról, hogy ezzel az elvi szilárdasággal halad előre népünk, pártunk vezetésével a szocializmus teljes felépítése felé.

Kádár János elvtárs a továbbiakban részletesen szólt a nemzetközi helyzetről és hazánk külpolitikájáról, majd a következő szavakkal fejezte be beszédét:

Kedves elvtársak, kedves elvtársnők, ilyen gondolatok jegyében ünnepeljük alkotmányunk ünnepét, az egész országban. Meg egyszerű megismételtem, nagy örömmel jöttünk önhöz. Örülünk, hogy találkoztunk önökkel, büszké vagyunk ennek a megyének dolgozóira. Magam is köszöntöm azokat az elvtársakat, akik a szomszédos megyék dolgozóinak képviselőként jöttek erre a gyűlésre és szívóbb kívánom Győr-Sopron megye, a szomszéd megyék, de az egész ország dolgozóinak, hogy az alkotmány legközelebbi ünnepét jól végezték munkával, jó eredményekkel, új és nagy sikerekkel ünnepelhessék. Ezt kívánom mindnyájuknak. (Nagy taps.) Eljen és erősödjék tovább országunk, dolgozó népünk hatalma, a mi drága hazánk, a Magyar Népköztársaság. (Nagy taps.) Eljen a Szovjetunió, a szocialista tábor egysége, az emberi haladás és a béke legfőbb támasza. (Hosszantartó, nagy taps, lelkes éljenzés.)

Kádár János a sok tízezres hallgatóság nagy tapsa közepette fejezte be beszédét. Ezt követően a megye munkásainak és dolgozó parasztjainak képviselői ajándékokat adtak át Dobi Istvánnak és Kádár Jánosnak. (MTI)